AFTER THE CRACK

DEEL II

DREMPEL 5

Na de Barst

Er zijn uitdrukkingen die we lichtvaardig gebruiken.

“Ik voel me herboren.”

“Ik ben opnieuw begonnen.”

“Het was een nieuw leven.”

Meestal zijn het metaforen.

Stijlfiguren.

Elegante manieren om een verandering te beschrijven.

Dan bestaan er momenten waarop die woorden ophouden symbolisch te zijn.

En letterlijk worden.

Lange tijd had ik me het leven voorgesteld als een doorlopende lijn.

Met hoogte- en dieptepunten.

Met versnellingen en vertragingen.

Met successen en problemen.

Maar altijd dezelfde lijn.

Altijd dezelfde reis.

Toen kwam de dag waarop ik begreep dat een leven onderbroken kan worden zonder dat het lichaam sterft.

Er kan een wereldbeeld onderbroken worden.

Een identiteit.

Een zekerheid.

Een project.

Een zelfbeeld.

En wanneer het gebeurt, is de persoon die aan de andere kant tevoorschijn komt nooit identiek aan degene die was binnengegaan.

In het begin probeer je stand te houden.

Je probeert te redden wat te redden valt.

Te repareren.

Te herbouwen.

Terug te keren naar de normaliteit.

Het is een natuurlijke reactie.

Ook ik deed hetzelfde.

Ik wilde de continuïteit terugwinnen.

Ik wilde weer aan elkaar knopen wat gebroken was.

Ik wilde terug naar het ervoor.

Toen begreep ik iets dat moeilijk te accepteren is.

Het ervoor bestond niet meer.

En het was nutteloos het na te jagen.

Dit is een van de duurste lessen van het leven.

Want ze vereist een klein rouwproces.

De rouw om wat we waren.

We spreken vaak over de mensen die we verliezen.

Veel minder over de identiteiten die we verliezen.

En toch verdienen ook die een begrafenis.

Er is het moment waarop je ophoudt de zoon te zijn die je was.

De professional die je was.

De man die je was.

De vrouw die je was.

Er is het moment waarop een versie van ons haar taak afrondt.

En plaatsmaakt voor iets anders.

Toen ik dat seizoen doorstond, merkte ik het niet meteen.

Ik dacht dat het een crisis was.

Een intermezzo.

Een ongeval.

Pas daarna begreep ik dat ik een transformatie doormaakte.

Het verschil is enorm.

Een crisis is iets dat je wenst te beëindigen.

Een transformatie is iets dat je voor altijd verandert.

Ik herinner me een periode waarin elke zekerheid opgeschort leek.

De oude antwoorden werkten niet meer.

De oude instrumenten leken ontoereikend.

Zelfs sommige doelen verloren hun betekenis.

Het was een verontrustend gevoel.

Als lopen in een vertrouwd landschap en ontdekken dat alle wegen van richting zijn veranderd.

Een tijdlang probeerde ik me te oriënteren met behulp van oude kaarten.

Het diende nergens toe.

Omdat ik was veranderd.

De kaarten waren niet fout.

Ze waren verouderd.

Dat is wat er gebeurt bij de grote overgangen.

De problemen komen niet alleen voort uit de wereld die verandert.

Ze komen voort uit het feit dat we hem blijven interpreteren met ogen die tot het verleden behoren.

Dan, langzaam, herstelt iets zijn evenwicht.

Het gebeurt niet in een dag.

Het gebeurt niet in een week.

Het gebeurt door honderden kleine aanpassingen.

Door nieuwe inzichten.

Nieuwe prioriteiten.

Nieuwe vragen.

Op een ochtend word je wakker en merk je dat je de werkelijkheid op een andere manier bekijkt.

Dezelfde dingen.

Met andere ogen.

Toen begon ik de authentieke betekenis van de wedergeboorte te begrijpen.

Ze bestaat niet uit weer jong worden.

Ze bestaat niet uit het wegnemen van de pijn.

Ze bestaat niet uit het uitwissen van de fouten.

Ze bestaat uit het scheppen van een nieuwe relatie met alles wat er gebeurd is.

Met de wonden.

Met de angsten.

Met de verliezen.

Met de kansen.

Met de tijd zelf.

Het tweede leven ontstaat niet uit de ontkenning van het eerste.

Het ontstaat uit de integratie ervan.

Alles wat je was blijft bestaan.

Maar het regeert het heden niet meer.

Het wordt ervaring.

Het wordt herinnering.

Het wordt bouwmateriaal.

Veel mensen stellen zich de wedergeboorte voor als een spectaculaire gebeurtenis.

Ik heb haar op een andere manier beleefd.

Als een langzame herbouw.

Eén baksteen tegelijk.

Eén gedachte tegelijk.

Eén beslissing tegelijk.

Vaak in stilte.

Vaak zonder publiek.

Vaak zonder dat iemand merkte wat er gebeurde.

En toch gebeurde het.

In de diepte der dingen.

Met het verstrijken van de tijd begon ik anders naar andere mensen te kijken.

Ik begreep dat bijna iedereen meer dan één leven leeft.

Niet noodzakelijk meer biologische levens.

Meer innerlijke hoofdstukken.

Meer identiteiten.

Meer transformaties.

We kijken naar een gezicht en stellen ons continuïteit voor.

Maar achter dat gezicht zouden vijf, tien, twintig verschillende versies van dezelfde persoon kunnen bestaan.

Allemaal echt.

Allemaal overleefd.

Allemaal noodzakelijk.

Misschien wordt mededogen daarom belangrijker met de leeftijd.

Omdat we leren de onzichtbare veldslagen van anderen te respecteren.

We begrijpen dat niemand alleen maar is wat hij lijkt.

Ieder draagt in zich een verhaal van instortingen en herbouw.

Van verliezen en wedergeboorten.

Van symbolische doden en nieuwe vertrekken.

Terugkijkend idealiseer ik die periode niet.

Ik wens hem niet opnieuw te beleven.

Het was moeilijk.

Verward.

Soms pijnlijk.

Maar ik erken zijn waarde.

Want uit die transformatie is iemand geboren die eerder niet bestond.

Iemand die bewuster was.

Aandachtiger.

Menselijker.

Misschien minder zeker.

Maar veel authentieker.

En dit is het deel dat telt.

Aan het einde van de weg, wanneer ik het afgelegde traject bekijk, zie ik niet één enkel leven.

Ik zie er minstens twee.

Het eerste gebouwd op verwachtingen.

Het tweede gebouwd op begrip.

Het eerste gericht op het doen.

Het tweede aandachtiger voor het zijn.

Het eerste overtuigd te weten.

Het tweede bereid te luisteren.

Daarom bevat het spreken van een tweede leven geen enkele overdrijving.

Het is geen poëtische zin.

Het is geen metafoor.

Het is een vaststelling.

Want er bestaan momenten waarop we niet eenvoudigweg van richting veranderen.

We veranderen van bestaan.

En wanneer het echt gebeurt, is een tweede leven geen metafoor.

Het is wat overblijft nadat het eerste ons alles heeft geleerd
wat het ons kon leren.